

Siedem katolickich sakramentów

Trzy sakramenty wtajemniczenia

Chrzest

[1213-1284]

Według Kościoła katolickiego, celem sakramentu chrztu jest odwrócenie skutków grzechu Adama. Chrzest ma dokonywać tego przez usunięcie grzechu pierworodnego z duszy i napełnienie jej ponownie łaską uświęcającą [1262-1266]. Ten akt usprawiedliwia przyjmującego sakrament i uświęca go przed Bogiem, czyniąc go uczestnikiem życia łaski i członkiem Kościoła katolickiego [1265-1270].

Eucharystia

[1322-1419]

Eucharystia jest centralnym aktem praktyki katolicyzmu. Jest ona „sakramentem sakramentów”⁽¹²¹¹⁾ i „wszystkie inne sakramenty są skierowane do niej jak do swego celu”⁽¹²¹¹⁾ [1113]. Katolicy przyjmują sakrament świętej Eucharystii podczas Mszy świętej. Wierzy się, że Eucharystia dostarcza niebieskiego pokarmu w postaci ciała i krwi Chrystusa [1392]. Powszechnie jest

ona nazywana komunią świętą. O sakramencie tym mówi się, że pogłębia zjednoczenie katolików z Bogiem [1391]. Kościół uważa Eucharystię za największy z siedmiu sakramentów, *Najsświętszy Sakrament* i zachęca katolików do częstego przyjmowania go [1389]. Wielu starszych, pobożnych katolików, uczestniczy w Mszy świętej i przyjmuje Eucharystię codziennie.

Bierzmowanie

[1285-1321]

Bierzmowanie jest szczególnym wzmocnieniem udzielanym przez Ducha Świętego, aby uzdolnić katolika do przeciwstawiania się pokusom oraz zarówno do obrony, jak i promowania Kościoła katolickiego [1285, 1302-1305]. Katolicy zwykle przyjmują bierzmowanie w wieku około 12 lat, po ukończeniu doktrynalnego kursu przygotowawczego [1306-1311]. Tego sakramentu udziela biskup lub jego delegat. Udzielający zanurza swój kciuk w świętym oleju i namaszcza czoło osoby przyjmującej sakrament znakiem krzyża, mówiąc: „Przyjmij znamię daru Ducha Świętego” (1300) [1300, 1312-1314]. Bierzmowanie jest czasami nazywane osobistą Pięćdziesiątnicą [1288, 1302].

Dwa sakramenty uzdrowienia

Pokuta

[1422-1498]

Sakrament ten, powszechnie nazywany spowiedzią, jest ustanowiony w celu przebaczenia grzechów ciężkich, popełnionych po przyjęciu chrztu [1446]. Normalnie przystępuje się do niego po raz pierwszy w wieku około 8 lat, bezpośrednio przed pójściem do Pierwszej Komunii Świętej [1457]. Pokuta przywraca łaskę uświęcającą ochrzczoneму katolikowi, który popełnił grzech ciężki. Z tego powodu pokuta jest nazywana także sakramentem pojednania [1424].

Istnieją dzisiaj trzy różne formy obrzędu sakramentu pokuty [1482-1484, 1497]. Pierwszą i prawdopodobnie ciągle najbardziej

powszechną formą jest przystępowanie do niego prywatnie, jak przedstawiono to w Rozdziale 4, *Powtórne usprawiedliwienie*. W drugiej formie tego obrzędu kilka osób przyjmuje pierwszą część sakramentu razem. Następnie indywidualnie i prywatnie wyznają swoje grzechy kapłanowi i otrzymują rozgrzeszenie. Trzecia forma jest również przewidziana dla kilku pokutników. W tej odmianie obrzędu jego uczestnicy przyjmują cały sakrament wspólnie, jako grupa. Zamiast indywidualnego wyznawania swoich grzechów kapłanowi, recytują modlitwę, w której uznają swoją ogólną winę w myśli, słowie i uczynku. Kapłan proponuje im wspólną pokutę i ogłasza rozgrzeszenie dla całej grupy. Jednak jeśli ktoś będący winnym popełnienia grzechu ciężkiego, otrzymuje rozgrzeszenie przy użyciu trzeciej formy tego obrzędu, to nadal wymaga się od niego prywatnego wyznania grzechów kapłanowi w ciągu jednego roku^[550].

Namaszczenie chorych

[1499-1532]

Starsi katolicy znają ten sakrament pod nazwą *ostatniego namaszczenia* [1512]. Celem tego sakramentu jest dostarczenie duchowej i fizycznej siły osobom, które są poważnie chore lub znajdują się w niebezpieczeństwie śmierci [1499, 1511, 1514-1515, 1520-1523, 1532]. W przypadku osoby zagrożonej utratą życia sakrament ten przygotowuje jej duszę na pójście do nieba. W pewnych okolicznościach udzielenie tego sakramentu niesie ze sobą również obietnicę fizycznego uzdrowienia [1512]. Namaszczenie chorego jest zwykle połączone z przyjęciem dwóch innych sakramentów: pokuty i Eucharystii [1524-1525]. Te trzy obrzędy razem są nazywane *ostatnimi obrzędami*.

Dwa sakramenty służby

Święcenia

[1536-1600]

Sakrament święceń jest sakramentem, w wyniku którego mężczyźni są włączani do episkopatu jako biskupi, do prezbiteratu

Dodatek

jako księży i do diakonatu jako diakoni. Są to trzy stopnie święceń katolickich [1536-1537].

Małżeństwo

[1601-1666]

Sakrament małżeństwa jest udzielany w Kościele katolickim podczas ceremonii małżeńskiej [1601]. Poprzez ten sakrament więź małżeńska jest uświęcana i para otrzymuje szczególną łaskę pomocną w życiu małżeńskim [1638-1642].